

ΝΕΟ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 1

αγώνα, το νέο στίγμα πορείας για τη λευτεριά.

Μικροί και μεγάλοι, γυναίκες και άντρες, αρτιμελείς και ανάπηροι, ξεχύθηκαν στο χωματόδρομο που πάει από την ελεύθερη Περιστέρωνα στο μόλις πιο κάτω τουρκοκρατούμενο χωριό τους, τη Φιλιά, και αξίωσαν από τους Οηέδες να τους προσφέρουν ασφαλισμένη επιστροφή και επανεγκατάσταση στο χωριό τους, σύμφωνα με τα ψηφίσματα και τις αποφάσεις του ΟΗΕ. Κι αν δεν μπορούν οι Οηέδες να το πράξουν, να παραμερίσουν για να μπουν μόνοι τους οι Φιλιώτες στη Φιλιά κι ότι προκύψει θάνατι ευθύνη του ΟΗΕ και ολόκληρης της ανθρωπότητας.

Εκεί μπροστά στα έκπληκτα μάτια των Οηέδων, οι αξιωματικοί τους άκουγαν σε μετάφραση το νέο μήνυμα των Κυπρίων:

Η ώρα του λαού

■ Του Λάζαρου Μαύρου

«παρακάλια» και οι εκλιπαρισμοί» θα σταματήσουν. Κάποια στιγμή τα ρήματα με ιλιγγιώδη ταχύτητα θα περάσουν από το «ζητάμε» στο «απαιτούμε», και από εκεί στο «αξιούμεν», στο «διεκδικούμε» και στο:

«μαχόμαστε για να τα πάρουμε οι ίδιοι με τα χέρια μας».

■ Στην πορεία των Φιλιωτών ανάμεσα στα χωράφια της «νεκρής ζώνης» δεν ακούγονταν συνθήματα ετοιμασμένα από ομοιοκαταληξίες των κομματικών επιτελαρχών, κανένα σύνθημα πλην ενός:

«Έν-να-πά-μεν- στην - Φι - λιά»

Που το φώναζε όλος ο κόσμος, ακόμα και τα μικρά παιδιά, που γεννημένα στην προσφυγιά, ουδέποτε γνώρισαν το τουρκοκρατούμενο χωριό των γονιών τους.

■ Μ' αυτό το σύνθημα, μ' αυτή και μόνο την προοπτική αναγίνετα και η νεώτερη γενιά των προσφυγοπαίδων. Μέσα στη συνένωση των συγχωριανών που σκορπισμένοι στα τέσσερα σημεία του εκτοπισμού, ξανασιμύουν με μόνο ένα σημείο αναφοράς: Τον πόθο και την απόφαση της επιστροφής σε μια λευτερωμένη πατρίδα.

Αυτά τα ξανασιμύματα των εκτοπισμένων, οι συντονι-

στικές επιτροπές τους, τα σωματεία και οι ενώσεις τους αποτελούν πια την ελπιδοφόρα πρωτοπορεία του απελευθερωτικού αγώνα. Αποτελούν την **μήτρα** μέσα στην οποία κυοφορείται και μεγαλώνει μια νέου είδους πολιτική πρακτική, ανταποκρινόμενη και εκφράζουσα τις ανθεντικές διαθέσεις και την αγωνιστική προοπτική των Ελλήνων της Κύπρου.

ΑΝ κάθε χρόνο το «επίσημο Συλλαλητήριο» των κομμάτων γίνεται όλο και πιο αδύνατο σε συμμετοχή κόσμου (και καταφεύγει στον εξευτελισμό της κατ' εντολήν συμμετοχής δημοσίων υπαλλήλων), αντίστροφα, οι αγωνιστικές κινητοποιήσεις των προσφυγικών σωματείων και η δράση τους αποκτούν πληθαίνοντες συστρατευόμενους.

Στο δωδέκατο χρόνο της τουρκικής κατοχής, εκεί που οι επίσημες πολιτικές αποδείχονται χρεωκοπημένες, αδιέξοδες και χωρίς καμιά αμυδρή έστω ελπίδα να δώσουν στον λαό την προοπτική πραγματοποίησης των πόθων του και κατάκτησης των ονείρων του, εκεί ακριβώς γενιέται και ανδρώνεται ένα **νέο απελευθερωτικό κίνημα**, αποκεντρωμένο αρχικά, διάσπαρτο τοπικά και εξ ολοκλήρου λαϊκό, το οποίο αναζητεί να σπάσει τα αδιέξοδα, να θεραπεύσει τις αδυναμίες να καταρρίψει τους μύθους της ηττοπάθειας και της μοιρο-

Αυτά τα παιδάκια γεννήθηκαν στην προσφυγιά. Μόνο με τα κιάλια μπορούν να δουν το χωριό τους. Εκεί που μεγάλωσαν οι γονιοί τους. Εκεί που θέλουν να επιστρέψουν.

λατρίας, ετοιμαζόμενο να ορθώσει κάθε μέσο και δυνατότητα στη γραμμή εξόρμησης για την απελευθέρωση των κατεχομένων.

■ ■ Στο δωδέκατο χρόνο της κατοχής οι **Φιλιώτες** δεν χάθηκαν στην καλωπέραση του ευδαιμονισμού, οι **Καρπασίτες** έχουν και οργανώσεις και

εφημερίδα με δική τους αγωνιστική πολιτική, οι **Κερυνειώτες** τη δική τους αδούλωτη φωνή, οι **Αγιαμβροσίτες** οργανώθηκαν, οι **Μορφίτες** δεν

Άντρες, γυναίκες, γέροι, παιδιά, αρτιμελείς και ανάπηροι, όλοι στην απελευθερωτική πορεία.

γονάτισαν — ακόμα κι απ' την Αγγλία δημοσιεύουν πληρωμένη ολόσελιδη δήλωση τους στις εφημερίδες ότι «η Μόρφου είναι Ελληνική» — οι Κυθραιώτες, οι Μεσσαορίτες, οι εκτοπισμένοι του κάθε χωριού συναθρίζονται, ξανασυνενώνονται, έξω και πέρα από τα κομματικά σχήματα, κι αυτή όλη η πληθώρα αγωνιστικών δυνάμεων κάποια στιγμή, όπου και νάναι θα εκτινάξει το «θαύμα» της, **ΑΝΑΤΡΕΠΟΝΤΑΣ** όλα τα προγνωστικά και τις σιγουριές των πάσης φύσεως απογοητευμένων και παραιτημένων....

Οι πολλές μικρές εστιές απελευθερωτικής φωτιάς υπάρχουν. Ως κομμάτια εκρηκτικής ύλης στοιβάζονται στα διάφορα σημεία της γραμμής Αττίλας και στα κατοχικά οδοφράγματα των Τούρκων.

Πυροκροτητής μονάχα θα χρειαστεί, και η ρωμιούσνη απέδειξε ότι ξέρει να τον βρῖσκει για να την πάει μπροστά: Στη Φιλιά και στην Καρπασία, στην Κερύνεια και στην Μόρφου, στην Αμμόχωστο και το Ξερό, σ' όλη τη σκλαβωμένη σήμερα γη μας.